

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه

۲۲ اگست ۲۰۲۳

یونس نگاه

حذف جمعی غیر طالبان ادامه دارد

نه زندان‌های افغانستان برای حبس و مجازات همه آنانی که طالبان دشمن می‌خوانند کافی است و نه آن گروه امکان مالی و بشری توقیف همه مخالفانش را دارد. حذف فزینی همه آنانی که طالبان دوست ندارند و تکفیر می‌کنند، نیز ممکن نیست. از این رو رهبران آن گروه در آغاز تسلیم‌گیری قدرت اعلام کردند که مخالفان را «عفو» می‌کنند. اعلام نمودند که هیچ‌کسی را به خاطر سوابقش مجازات نخواهند کرد. عفو طالبان با واکنش‌هایی روبه‌رو شد. گروهی امید داشتند که در صورت واقعی بودن این عفو، برگردند و زیر چتر حاکمیت طالبان زنده‌گی کنند. به‌خصوص آنانی که تفاوت فکری چندانی با طالبان نداشتند و صرفاً برای به دست آوردن نام و نان در جریان متفاوتی خود را به قدرت نزدیک کرده و از آن طریق صاحب سرمایه شده بودند، این اعلام را فرصت می‌دانستند. تعدادی نیز بدون چشم‌داشت و برای ادامه زنده‌گی عادی به‌ویژه از ایران و پاکستان به قریه و شهر خود برگشتند. سرنوشت برگشته‌گان متفاوت بوده است. برخی زندانی و یا کشته شده‌اند و تعدادی بعد از مدتی سرگردانی دوباره کشور را ترک گفته‌اند.

بخش بزرگی از مخالفان طالب عفو آن گروه را مثل حاکمیت‌شان نامشروع خواندند. آنانی که در مبارزه علیه طالبان نقش مستقیم داشتند، کسانی که از حملات انتحاری و انفجارهای طالبان متضرر شده و قربانی داده بودند و آن‌عه افرادی که حاکمیت طالبان را عقب‌گرد و افتادن به قهقرای جبران‌ناپذیر می‌دانستند، در پاسخ اعلام عفو گفتند که مخالفان طالب نه، بلکه خود آن گروه به خاطر تروریسم، افراطیت، آدم‌کشی، تخریب‌کاری و مخالفت با پیش‌رفت و آزادی باید از مردم افغانستان عفو بخواهد. با این حال حتا قربانیان تروریسم طالبان و بازمانده‌گان آنانی که گروه طالب کشته بودند، می‌دانستند اگر فرمان عفو باعث توقف کشتار و اذیت بیشتر مخالفان گردد، به سود مردم خواهد بود؛ چرا که اکنون دست طالبان به گلوی هر کسی که خواسته باشند، می‌رسد.

گروه طالبان اما جز زورمندان و افرادی که حضور آنان در افغانستان مصرف تبلیغاتی دارد، کسی را عفو نکرده است. اعلام عفو، تاکتیک سیاسی برای آغاز مرحله تازه‌ای از حذف بود. طالبان بعد از برگشت به قدرت، همه مخالفان را

نکشتند، اما حذف تنها گرفتن جان نیست. آنان با گرفتن نان، آزادی، آموزش و دیگر حقوق اساسی، مخالفان را به‌طور دسته‌جمعی حذف کرده‌اند و با گذشت هر روز بر ابعاد این حذف فاجعه‌بار عمومی افزوده می‌شود. آنان به جای آن‌که برای انزوا و محرومیت نیروها و افراد ضد طالب زندان‌های بیشتر بسازند، خانه‌ها و محلات را به زندان بدل کرده‌اند. اکنون خانواده‌هایی که دختران جوان بازمانده از تعلیم و تحصیل، مادران و پدران محروم از کار و پسران ناامید دارند، در چار دیواری‌های خانه زندانی‌اند. کسانی از آنان دچار مشکلات روانی شده و هم‌دیگر را شکنجه می‌کنند. خشونت‌های خانواده‌گی اگرچه به دلیل محدودیت‌های رسانه‌ای چندان پوشش نمی‌یابد، اما از موارد معدودی که گزارش می‌شود، پیداست که با افزایش فقر و بیکاری و پهن شدن سایه ناامیدی نهاد خانواده به‌شدت آسیب دیده و فروپاشی دردناکی میان اقشار تحت ستم نظام‌مند طالبان، جریان دارد. محدودیت‌های جنایت‌کارانه‌ای را که طی این دو سال بر جامعه تحمیل شده، تنها به حساب جهالت رهبران طالب نمی‌توان گذاشت. آنان از عواقب کار خود آگاهند و می‌دانند که فرامین ضدبشری‌شان کدام اقشار را هدف قرار می‌دهد و چه کسانی را وادار به ترک کشور یا گرفتار گرسنگی و شکنجه‌های روانی می‌کند.

مقاومت علیه طالبان نیز باید با این آگاهی ادامه یابد که عفوی در کار نیست و پروژه حذف و کشتار که با انفجار و اعمال تروریستی پی‌گیری می‌شد، اکنون از طریق فرمان‌ها و سیاست‌های ضدبشری به خانه‌های مردم کشانده شده است. اگر این وضعیت ادامه یابد، ستون‌های افغانستان آزاد و مترقی آسیب‌های جبران‌ناپذیر خواهد دید و کار بازسازی اداری، علمی و فرهنگی کشور بعد از طالبان، بسیار سخت‌تر خواهد شد.